

РЕШЕНИЕ

№ 7454

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7915** по описа за **2013** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) с адрес [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ от 23.04.2013г. по нахд №11967/2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 12-ти състав В ЧАСТТА, с която е отменено наказателно постановление (НП) № 26949 от 31.05.2012г., издадено от началник АНД в отдел «Пътна полиция» при СДВР, с което на А. Н. Т., ЕГН [ЕГН] на основание чл.183, ал.3, т.7, предл.1 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 30.00 (тридесет) лв. за нарушение на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП. Касаторът сочи, че решението е постановено в нарушение на закона – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Претендира решението да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление в посочената част.

Ответникът по касационната жалба А. Н. Т., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез процесуалния си пълномощник Надежда В. С. от [населено място],[жк], бл.030, вх.Б, ет.3, ап.28 оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура е изразява становище за

неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови обжалваното съдебно решение районният съдия е събрал като доказателства показанията на актосъставителя К. М. С., на свидетел на установяване на нарушението и съставяне на АУАН В. Р. К., както и писмените доказателства от административно наказателната преписка, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП относно наложеното наказание за нарушение на чл.139, ал1, т.1 ЗДвП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл.42, т.4 ЗАНН, които не могат да бъдат преодоленни по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН, а именно непосочване на правната норма на чл.10 ППЗДвП, която указва на конкретната повреда и неизправност на МПС.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 12-и състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 18.05.2012г., около 02:50 часа в [населено място], по автомагистрала (АМ) «Л.» с посока на движение изход от [населено място] към [населено място] Н. Т. управлявала л.а. марка „Пежо 306” с ДК [рег.номер на МПС], при което била спряна за проверка от служителите К. С. и В. К.. При извършената проверка същите установили, че автомобилът е със спукано предно челно стъкло в нарушението на разпоредбата на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП. Правилно районният съдия е отбелязал, че същата норма е бланкетна и въвежда общо задължение движещите се по пътя ППС да бъдат технически изправни. Посочването за нарушена в съдържанието на АУАН и НП единствено на нормата на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП по никакъв начин не е накърнило правото на защита на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. Указание в тази насока е изричното вписване, направено от А. Н. Т. в АУАН, че няма възражения по повдигнатите й административно наказателни обвинения. Нарушението е описано от фактическа страна по идентичен начин в АУАН и НП «спукано предно челно стъкло», поради което евентуална допълнителна правна квалификация по чл.10 ППЗДвП по никакъв начин не би дала допълнителна информация относно индивидуализацията на конкретното нарушение. Респ. липсата на посочена за нарушена на разпоредбата на чл.10 ППЗДвП не е накърнила правото на защита на лицето да разбере повдигнатото му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него. Като е достигнал до

противен правен извод районният съдия е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1, вр. ал.2 НПК вр. чл.63, ал.1 ЗАНН. Ето защо и на основание чл.221, ал.2 АПК решението следва да бъде отменено като неправилно.

След отмяната на решението на СРС настоящата инстанция е компетентна да реши спора по същество – чл.222, ал.1 АПК, доколкото не са налице основанията по чл.222, ал.2 АПК за връщане на делото за разглеждане от друг състав на СРС – делото е изяснено от фактическа страна, със събиране на писмени и гласни доказателства.

Касационната инстанция намира, че АУАН е съставен от надлежно оправомощено лице и обжалваното НП е издадено от материално компетентен административно наказващ орган по см. на чл.47 ал.1, б. «а» във вр.ал.2 ЗАНН съгласно заповед № Из-1687/02.07.2010г. на министъра на вътрешните работи. В АУАН и в НП са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението по чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено съобразно чл.42, респ. чл.57 ЗАНН. Не е налице нарушаване на формата при издаването на актовете, така, че това да е възпрепятствало наказаното лице да упражни правото си на възражения, като същевременно да е затруднило, както административнонаказващия орган, така и съда при постановяване съответно на наказателно постановление и решение по жалба на наказаното лице. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Извършването на нарушение по се установява от показанията на актосъставителя К. С., които следва да се кредитират като логични, последователни и безпристрастни, напълно съответстващи на писмените доказателства от административно наказателната преписка. При определяне размера на наказанието съобразно чл.27, ал.2 ЗАНН правилно на наказаното лице следва е определен минималния размер на глобата по чл.183, ал.3 ЗДвП.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 23.04.2013г. по нахд №11967/2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 12-ти състав В ЧАСТТА, с която е отменено наказателно постановление (НП) № 26949 от 31.05.2012г., издадено от началник АНД в отдел «Пътна полиция» при СДВР, с което на А. Н. Т., ЕГН [ЕГН] на основание чл.183, ал.3, т.7, предл.1 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 30.00 (тридесет) лв. за нарушение на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП и вместо него

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление (НП) № 26949 от 31.05.2012г., издадено от началник АНД в отдел «Пътна полиция» при СДВР В ЧАСТТА, с която на А. Н. Т., ЕГН [ЕГН] на основание чл.183, ал.3, т.7, предл.1 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 30.00 (тридесет) лв. за нарушение на чл.139, ал.1, т.1 ЗДвП .

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и

протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.